

[Holstein.]

bedste Skattepolitik paa det Omraade, vi her behandler, er at vende tilbage til Krigsbeskatningen og til Efterkrigsbeskatningen af 1922, at det i et lille kapitalfattigt Land som Danmark — og det vil vist ingen benægte, selv ikke socialdemokratiske Finansmænd, at Danmark er et kapitalfattigt Land, som endnu er Rekonvalescent, som endnu erhvervsøkonomisk vaander sig under Inflationens og Deflationens Kriser, og som efter alle kyndiges Opfattelse staar overfor en ny Krise, overfor en langvarig økonomisk Depressionstilstand — er den bedste Politik med Hensyn til Beskatning af Kapitalen at vende tilbage til Skatteloven af 1922. For det er jo det, der er den højtærede Regerings skattepolitiske og finanspolitiske Standpunkt, som det fremgaar af det Lovforslag, Regeringen her har lagt paa Tingets Bord. Derfor er den højtærede Finansministers hele tendentøse Argumentation, alle de hule Betragtninger og den demagogiske Agitation, han har ført i Marken imod den Ændring, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som Finansminister gennemførte til Lettelse af Beskatningen af 1922, aldeles ikke noget Forsvar for det, der er hans og Regeringens principielle Standpunkt. Den er allerhøjest en Kritik af, et Angreb paa Formen for den Skattelettelse, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gennemførte, men aldeles ikke et Forsvar og en Begrundelse for det, der er den højtærede Regerings Standpunkt.

Hvis den højtærede Finansminister ud fra de Betragtninger, han her har ført i Marken overfor det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, havde stillet et andet Forslag til Lettelse af Beskatningen af 1922, paa et bredere Grundlag, end det ærede Medlem Hr. N. Neergaard stillede sit Forslag paa, ja, saa havde han været paa Linie, som en af de ærede Talere sagde, med det Standpunkt, som mange socialdemokratiske Finanspolitikere rundt om i andre Lande i Europa under de nuværende økonomiske Forhold indtager. Men det gjorde den højtærede Finansminister aldeles ikke, om noget saadant har han ikke villet høre Tale. Dette kunde, saa vidt jeg har forstaaet, have været diskuteret og været velvilligt diskuteret fra Venstres Side, maaske ogsaa fra konservativ Side; jeg ved da i hvert Fald, at en saa reaktionær Konservativ som jeg i sin Tid har udtalt Ønske om, at den Lettelse, vi fik i den direkte Beskatning af 1922, havde haft en anden Form, havde været lagt an paa et mindre snævert Grundlag.

Den Skattelettelse, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gennemførte, hviler dog i alt Fald paa en Tanke, som enhver kan forstaa, der ligger dog et Ræsonnement til Grund for den; men hvilket finanspolitisk, hvilket skattepolitisk sagligt Ræsonnement kan der føres i Marken for under saadanne erhvervsøkonomiske Forhold, som vi har i Danmark i Øjeblikket, at vende tilbage til Efterkrigsbeskatningen af 1922. Der blev ganske vist af den daværende Finansminister i 1922 foretaget Lettelser i den oprindelige, af den radikale Finansminister gennemførte direkte Beskatning; men saa vidt jeg forstod, var det hele Tiden hans Standpunkt, at den Lov, der den Gang blev gennemført, var en Afviklingslov fra Krigtidens direkte Beskatning og ikke Venstres endelige Ord om, hvad Venstre ansaa for sund Skattepolitik paa den direkte Beskatnings Omraade. Den Grundbetragtning har Venstre altsaa fastholdt og nu søgt ført videre. Jeg erindrer om, at det vakte megen Harm i sin Tid bl. a. i det radikale Parti at være Vidne til de moderate Lettelser, som den daværende Finansminister indførte ved Loven af 1922. Jeg har mere end een Gang hørt det radikale Partis Ordfører, det daværende ærede Medlem Hr. Rode, her i Salen bebrejde det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, naar han senere som Finansminister tyede til indirekte Beskatning, at han ikke i Stedet for simpelthen, som Hr. Rode sagde, kom over de finanspolitiske Vanskeligheder ved at ophæve de Lettelser, han havde indført i 1922, og vendte tilbage til den radikale Krigsbeskatning paa den direkte Beskatnings Omraade. Ja, det er det samme, vi nu hører fra den højtærede Finansminister, blot paa en anden Maade, „nur mit ein bischen andern Worten“, som Gretchen siger. Men Grundtendensen er ikke til at tage fejl af. Jeg kan med min bedste Villie ikke se, at dette Standpunkt er blevet begrundet, endsige velbegrundet af den højtærede Finansminister. Han har ført et Angreb paa den Form, som Venstre har givet sin Lettelse i Formuebeskatningen; men han har ikke i fjerneste Maade ført et Forsvar, sagligt, velbegrundet Forsvar for Betimeligheden eller Rimeligheden af at vende tilbage til Beskatningsformen af 1922.

Det er derfor, som en æret Taler — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen — sagde, at den højtærede Finansminister indtager en enestaaende Plads i Rækken af demokratiske Finansministre her i Europa, demokratiske Finansministre i snævrere Forstand. Den